

HVENSKÁ KRONIKA

Jeden hrdina jménem Nogling měl dva syny, Hogen a Folkmara, a jednu dceru Chremildu. Vlastnil obrovský nemovitý majetek ve zlatě a stříbře, uloženém a bezpečně ukrytém v pahorku zvaném Hammersbiereg, takže nikdo je nemohl nalézt. Ale Nogling měl kouzelný klíč, kterým pahorek otevíral, kdykoli chtěl do něho vejít. Než zemřel, svěřil onen klíč Hogenovi s podmínkou, že se na zlatě ukrytém v hoře bude podílet se svým bratrem. Hogen však nikdy nemohl plně uspokojit svou sestru Chremildu, ač dostávala velmi mnoho z pokladu. Její chtivost zlata byla nenasytná a Chremild se stále uchýlovala jak k lichotkám, tak i k vyhrůžkám, jen aby se sama mohla zmocnit onoho klíče k pahorku. Poněvadž nemohla žádným způsobem vynutit na Hogenovi klíč, stala se velmi zatrpklá a tajila dlouho svůj vztek. Ten však vybuchl později, jak ještě uslyšíme. Zatím Chremild dospívala a Hogen pomýšlel na její vdavky. Všude se dotazoval, kde by našel pro ni muže, který by se jí vyrovnal rodem, silou a statečností.

A tu se právě velmi dobře hodilo, že se ve Wormsu zdržoval hrdina jménem Sigfrid Roh (nazýval se tak proto, že mu nikdo nemohl způsobit na celém těle ránu s výjimkou jednoho místa na zádech, neboť takovou tvrdostí rohu se vyznačovaly všechny jeho údy; této tvrdosti se mu dostalo v jedné studni, ve které se vykoupal a kterou mu ukázala lesní žena jménem Melusina).

V té době putovali do Wormsu nejpřednější šlechtici, bojovníci a hrdinové ze všech severských zemí evropských (stejně jako kdysi Řekové putovali na Olymp a do Olympie), aby tu v královském sadě oddechu za městem sváděli půtky a cvičili se v zacházení s nejrůznějšími zbraněmi. Bylo tu vidět velmi šlechtné a urozené paní a panny, které přívětivě, objetím a polibky vítaly a věnci uctívaly ty, kteří se stali vítězi.

Také Chremild tam odcestovala s Hogenem a Folkmarem. Pro svou vysokou postavu, slušné vystupování a krásu byla Chremild pozvána královnou před ostatními ženami, které zde byly přítomny, do komnaty vyhrazené ženám, kde jí byla prokázána veliká pocta a laskavost. To proto, že jejímu chování odpovídal také její zjev, jako by byla kněžna. Proto šla Chremild vždy těsně vedle královny, když tato vycházela se svými paními. To dalo příčinu k domněnce, že Chremild je královskou dcerou. Bylo jí také dovoleno, aby rozdávala nejvíce věnců těm, kteří v turnajích zvítězili.

V tu dobu se dostavil do Wormsu také Theodoricus Veronensis z Itálie se svými gótskými bojovníky. I byli tu mnozí shromážděni ze severských zemí a říší. Z nich každý zvláště toužil po tom, aby mohl bojovat a změřit své síly s těmito Góty, kteří byli jako jejich krajané s nimi spřízněni a příbuzní. Když se konečně vzájemně setkali, vedl Hogen v patrnosti před všemi ostatními zejména toho Sigfrida Roha, na kterého měl, jak dříve uvedeno, stále spaden a který si měl podle jeho přání vzít za ženu jeho sestru Chremildu. Proto se točil kolem Sigfrida a Chremildy tak dlouho, až se slavila svatba ještě dříve než odcestovali z Wormsu, a to za účasti velikého množství reků, paní a panen. Náklad na tuto svatbu hradil král. Po ní se vydal Sigfrid s Hogenem a se svou chotí Chremildou do Dánska a odtud se dali přepravit na ostrov, který se později jmenoval Hven a kde jejich otec Nogling dal vystavět čtyři zámky, jež si sami mezi sebou rozdělili.

Nějaký čas nato si stěžoval Sigfrid svému švagrovi tajně na velikou pohanu, kterou utrpěl od své ženy. Stalo se to tak, že její síla byla příliš velká, takže ihned vstala, když jednou v noci slovy nebo skutky chtěl k ní být trochu přívětivý. Chremild popadla provaz, který měla vždy po ruce, a svázala Sigfrida. Proto chtěl Sigfrid, jak řekl, odcestovat zpět do Německa. Avšak Hogen mu radil, aby mu dovolil jít jedné noci k jeho sestře; chce prý to zařídit tak, aby později již nikdy Chremild nepůsobila hanbu svému muži. A tak jedné noci oba vstali a setkali se na určeném místě. Tam Hogen nařídil Sigfridovi, aby šel do domu a lehl si do lůžka k jeho ženě, tak ovšem, aby se Chremild nedověděla, že se podobně stalo Hogenově ženě, jménem Gluna. A tak šel každý z nich k ženě druhého. Hogen, který se vydal za Sigfrida, počínal si tak, jako by se chtěl chovat trochu důvěrně a Chremild, která neměla ani tušení o tom, že to není její vlastní manžel, chovala se podle starého zvyku stejně vůči bratrovi jako dříve vůči svému manželovi. Ale Hogen byl silnější než ona a přivázal svou sestru za nohy a za ruce k sloupu uprostřed domu, a to úplně nahou. Pak vyšel ven, jako by si chtěl přinést svazek prutů, zavolał Sigfrida a vypravoval mu, co se přihodilo. Řekl mu také, co by měl s Chremildou udělat. Má prý ji tak dlouho mrskat, až mu slíbí poslušnost, kterou je povinna mu projevovat. A tak se stalo, že si Chremild učinila představu o síle a moci svého muže a že se už nikdy neopovážila provésti něco, co by mohlo zmenšit lásku v jejím manželství.

Ale Sigfrid se odměnil špatně Hogenovi. Když vešel v noci k Hogenově manželce Gluně, nezdržel se Venušiny hry. I Hogen se mohl toho odvážit, ale nechal toho, poněvadž by se to Sigfrida hluboko dotklo. Avšak skrýval křivdu, která se mu stala, v sobě tak dlouho, až se mu naskytla vhodná příležitost. Když se jednou se Sigfridem domluvil, že se půjdou trochu povyraziti, zavedl ho k jednomu pramenu, zvanému Studený pramen nebo Studená studně. Poněvadž Sigfrid byl unaven, naklonil se, aby se z pramene napil. Hogen se rychle chopil Sigfridova meče, šel za ním, vyčtl mu jeho podlé cizoložství, zradu a nevěru a dal mu pykat a trpět za takové krvesmilství. Ještě dnes lze spatřiti veliký kámen u pramene, který se podle Sigfrida jmenuje Sigfridův kámen a na kterém prý Sigfrid ležel a vypustil duši.

Když se Chremild dověděla, že její manžel (ke kterému byla jata velkou láskou a náklonností) byl jejím bratrem zavražděn, běhala ihned jako smyslů zbavena, křičíc a nařikajíc. S ní křičely a plakaly všechny její služky. S rozčuchanými vlasy a roztrhanými šaty vyběhla z brány ven, aby spatřila mrtvolu svého chotě. Tu ses ní srazil jeden z Hogenových poslů a ukázal jí utatou hlavu jejího muže. Nato se jí zmocnil takový hněv a zároveň takový žal, že klesla k zemi. Když pak přišla zase k sobě, byla dovedena do svého zámku Carheideburg, který jí připadl jako dědický podíl. Tam dala dopravit mrtvolu svého muže a podle tehdejšího zvyku s poctami pohřbít. U hrobu pak v přítomnosti těch, kdož tam byli pozváni z nejrůznějších míst, žalovala krutě na velikou křivdu, kterou jí způsobil bratr Hogen tím, že jí byl vyrván její milovaný manžel Sigfrid bez jakékoli příčiny, ač mu ani ona ani on nikdy slovem či skutkem neučinili nic zlého. Svým pláčem a srdcervoucím nářkem vzbudila u mnohých veliký soucit, takže otevřeně proklínali vraha jejího manžela, Hogena. Když zpozorovala, že mnozí jsou jí oddáni, požádala je, aby byli ochotni přispěti jí na pomoc radou i činem. „Neboť,“ pravila, „lze očekávat, že bratr bude proti mně stejně jednat jako proti mému muži.“ Dodala, že je nyní úplně osamocenou ženou a že nemůže očekávat z žádné strany pomoci, neboť oba její bratři se proti ní spikli. Když takový nářek častěji opakovala, přislíbili jí ti, kdož byli přítomni, že jí poskytnou svou pomoc a podporu, seč budou s to, ba dokonce, že nasadí v nebezpečí i svůj život za ni, kdyby jí snad její bratři chtěli učinit násilí a bezpráví.

Když se o této věci dověděl Hogen, mohl klidně vysvětlit, z jakého oprávněného důvodu se tak pomstil. Avšak nechtěl tak učiniti, jednak pro to, že neměl žádného svědka, jednak z toho důvodu, že by pak došlo k roztržce mezi ním a jeho ženou Glunou, kdyby se to rozhlásilo. Proto podal svému bratru Folkmarovi o všem zprávu a dohodl se s ním, že se odebere do Skanen v přesvědčení, že na ostrově není pro něho nebezpečí v tom, že jejich sestra jim tajně i otevřeně, podvodem i lstí, jakož i pomocí kouzel ukládala o život a bažila po jejich jmění.

Proto dali odnést na loď věci, jichž se užívá v domácnosti, a přepravili se se svými lidmi na druhou stranu, a to na onom místě, kde moře je nejužší. Hogen se usadil na souši tam, kde byla největší výška, a tam si také postavil dům, kde by byl jist před svou sestrou Chremildou a odkud by měl pěkný výhled na svou drahou otčinu. Folkmar však odcestoval do Švédska, do Ledingu.

Když uplynuly čtyři roky, provdala se Chremild znova za jiného muže a poněvadž chtěla slavit svatbu na ostrově Hven, pozvala k sobě mnoho dobrých přátel, které poctami a dary sváděla k tomu, aby působili škodu jejím bratřím. Mezi nimi bylo mnoho šermířů, a to proto, že měli na slavnosti předvádět své šermířské umění a jiné hry. Své bratry Hogena a Folkmara pozvala Chremild co nejvlídněji přátelským listem. I když Hogen dobře věděl, že stará nenávist nevyprchala ze srdce jeho sestry, nechtěl přece jen odmítnout její žádost. Proto vyslal své sluhy, aby mu najali loď. Po návratu mu sluhové sdělili, že se jim ukázala mořská panna a věštila jim neštěstí. Vydá-li se Hogen na ostrov Hven, že pryč se již nikdy nevrátí. Jakmile o tom zaslechla

Hogenova choť Gluna, ulekla se a radila svému muži, aby zůstal doma. Chremild nechť slaví svatbu za účasti těch hostí, které byla pozvala. Ale Hogen se nedal od ní přesvědčit ani prosbou ani pláčem, nýbrž sestoupil dolů k pobřeží, kde spatřil mořskou pannu. Zeptal se jí, jak dopadne jeho cesta. Když uslyšel, že mu věští neštěstí, rozhněval se, vytasil svůj meč a utal jí hlavu. A když pak šel podél břehu, potkal ho jeden převozník. Hogen mu nabízel jako odměnu za převoz zlatý řetěz, který měl na krku. Avšak převozník se zdráhal a oba muži se dostali do vzájemné hádky. Hogen zabil z hněvu převozníka, řídil pak pramici sám a vesloval tak prudce a rázně, že se jedno veslo polámalo, když se již blížil k zemi. Proto vesloval k ostrovu jen druhým veslem a svým štítem. Když vystoupil na břeh, potkal ho jeho bratr Folkmar, který přistál na ostrově v touž dobu, ale na jiném místě. I objali se bratři a pláčem dali najevo svou bratrskou lásku. Jejich pláč se stal tak předzvěstí a zlým znamením nadcházejícího neštěstí.

Když se Chremild dověděla o jejich příjezdu, vyšla jim se svými ženami vstříc a přijala je co nejlídněji. Z nejsilnějších a nejlepších mužů na zámku Noreborgu vybrala však ozbrojence, kteří měli zaútočit na Hogena, když by ustoupil, a zabít ho. Na zámku Carheideburg bylo zjednáno několik jiných mužů, kteří měli odstraniti Folkmara. Proto Chremild požádala oba bratry, aby jí jako nejbližší příbuzní prokázali na její svatbě tu čest a vítali její pozvané hosty a připravili jim veselí a radost na obou zámcích. „To se dá,“ pravila, „nejlépe provésti, bude-li Hogen vrchním kuchařem na zámku Noreburgu pro jedny hosty, Folkmar zase (na zámku Carheideburgu) pro druhé.“ Oni pak splnili přání své sestry. Hogen následoval přímo Chremildu, zatím co Folkmar byl zaveden do zámku Carheideburgu. Jakmile vešli dovnitř, byly za nimi zavřeny brány a Folkmar byl ozbrojenci přepaden. Avšak Folkmar se jim postavil velmi odvážně na odpor a za malou chvíli jich zabil sedmdesát. Ostatní se dali na útěk přes hradby a skákali střemhlav dolů. Ani Hogen nebyl v menším nebezpečí, ale způsobil hroznější vraždění mezi svými nepřáteli než Folkmar. Když se Chremild dověděla, že, jak se domnívala, oba její bratři jsou zabiti, odebrala se do Carheideburgu. Nahlédla dovnitř otvory mezi oblouky a spatřila svého bratra Folkmara, jak stojí uprostřed mrtvol celý zbrocený krví. Pronesla k němu tato slova: „Ty nepovedený ničemo! Nyní musíš trpět a pykat za svou ničemnost a zradu. Že ses spikl se svým bratrem proti mně, to se nyní obrátí proti tobě samému. Tvůj bratr mně už zaplatil svou krví a odebral se do pekla. Ani ty neujdeš trestu.“ Když Folkmar uslyšel, že jeho bratr je zabit (což ovšem Chremild vylhala), nechtěl déle žít, ale prosil bohy, aby pomstili takovou křivdu, které se jemu a jeho bratru dostalo od sestry. Brzy potom se utopil v krvi mrtvých a tak zemřel.

Když se Chremild vrátila na zámek Noreburg, spatřila svého bratra Hogena ještě v plné práci: vraždil a pobíjel. I pravila mu řkouc: „Ty ničemo! Necht tě bohové zohyzdí a zničí. Jak to, že zůstáváš mezi všemi lidmi nezranitelný?“ Nato odpověděl Hogen: „Ty ničemná a špatná ženo! Nevíš, že mně bylo bohy souzeno nebát se střely či meče žádného nepřítel, dokud se neskončí boj nebo zápas?“

To mu tak znenadání vyjelo z úst. Když se Chremild zjistila, vymyslela si jinou lest. Dala položit na podlahu mezi branou volské kůže, hodila na ně hrách a položila na ně opět jiné volské kůže tak, aby obě syrové strany byly obráceny k sobě. Domnívala se, že cesta bude pro Hogena kluzká, až bude vycházet z brány ven. Pak dala otevřít bránu, aby mohl vyjít. Avšak Hogen chvíli otálel a přefíkal si několik veršů, kterými se chtěl ozbrojit proti čarovné moci své sestry a teprve pak vyšel z hradu. Tu se objevili tři silně ozbrojení muži, kteří lstí, podvodem a klamem byli zjednáni proti němu, a všichni tři zaútočili na Hogena oštěpy. Něčeho takového se Hogen nenadál, ale přesto se postavil proti nim a jejich ráznému napadení, že při prvním útoku mu uklouzla noha a padl na kolena. Ale ihned se vzpřimil a srážel jednoho po druhém, až všichni tři útočníci uhynuli.

Poté se rozhodl, že sejde dolů na pobřeží a dá se převézt do Skane. Avšak umínil si, že si napřed prohlédne svůj poklad ukrytý v pahorku. Proto vzal klíč a když pronesl slova, jež k tomu patřila, vešel do pahorku, jenž slul Hammersbiereg. Tam pobyl až do půlnoci. Pak přistoupil k hrobu svého otce a pomocí kouzelných slov a obřadů vyvolal duchy, od kterých se dověděl o svém osudu a osudu lidí jemu svěřených. Hogen sám prý se už nemá vrátit do Skane k své ženě Gluně, jeho kosti mají odpočívat v zemi otců. Avšak napřed se má vyspat s pannou z hrdinského rodu, která mu po jeho smrti porodí syna. Tentž syn má pak vykonat pomstu na své tetě se strany otcovy, Chremildě. Dověděl se též, jak se to všechno má stát.

Téže noci — byla to noc úterní — konala také Chremild kouzelnou oběť. Dostalo se jí odpovědi v tom smyslu, že je možno zabránit Hogenovi v jeho odchodu z ostrova na jeho zboží, leč že nemá zemřít dříve, dokud se nevyspí s pannou šlechtického původu.

Když se Folkmarovi muži dověděli příštího dne, že jejich pán byl zabit, ukryli se v lese. Avšak ráno spatřili Hogena, jak se prochází na pobřeží. Rychle k němu pospíchají a nabízejí mu své služby. Kdyby snad chtěl se dát převézt do Skane, že mu najdou loď, na které by se dostal na druhou stranu. Ale Hogen se velmi rozhněval, že nechali svého pána o samotě. Ale muži se omlouvali, že se tak stalo z rozkazu jejich pána a že byli posláni do Sonderborgu. Domnívali se, že je ještě naživu. Zatím co tak rozmlouvali, přistoupil k nim starý muž jménem Bjorn, který byl kdysi nižším sluhou jak u Hogena, tak u jeho otce Noglinga. Ten vyprávěl podrobně, co všechno se přihodilo předchozího dne, že se totiž Folkmar, když uvěřil lživým zprávám o smrti bratra Hogena, sám udusil a utopil v krvi mrtvých ze starosti a strachu. Řekl i to, že Chremild konala se svými čarodějkami po celou noc oběti, aby se všechna její přání na Hogenovi splnila, hlavně však, aby v ten den, kdy se vydá na moře, zahynul.

Hogen mu odpověděl, že se cítí skoro lépe než kdokoli jiný na světě, že jeho osud a štěstí jsou mu zřejmě celkem příznivé a že nemá vůbec v úmyslu vstoupit na loď. Přesto však požádal Bjorna, aby šel ke Chremildě a poprosil ji, aby už netrýznila mrtvolu svého bratra, neboť si umínil, že jí dá pohřbít se všemi poctami. Když však

Bjorn odepřel tak učinit ze strachu před hrozným vztekem oné ženy, šel Hogen sám se svými muži do Noreburgu a žádal o rozhovor s Chremildou. Ta ho spatřila z okna zámku, promluvila k němu a ptala se, proč přichází. Hogen požádal, aby mu byla vydána mrtvola jeho bratra. Chremild mu to slíbila s tím, aby přišel příštího dne. Pak nakázala, aby bylo mrtvé tělo přineseno, čistě umyto, vloženo pak v drahocenných látkách do rakve a vyneseno až k bráně.

Mezitím vykopal Hogen se svými lidmi hrob nedaleko hrobu svého otce Noglinga. Když se pak dostavilo mnoho domácích i cizích lidí, aby doprovodili mrtvého na místo jeho posledního odpočinku, Hogen pronesl nádhernou pohřební řeč, ve které vyzvedl a vypočítal Folkmarovy ctnosti a jeho statečné činy a skutky. Přitom se též zmínil o nevěře a veliké zradě své sestry, o její krutosti a nenasytné chtivosti, o její neupřímnosti a podvodu. Těmito vlastnostmi předstihla téměř všechny lidi. Hogen také veřejně oznámil, jaký důvod měl k tomu, aby odstranil Sigfrida Roha a přísahal při bozích, že se to tak všechno po pravdě přihodilo. Když svou řeč ukončil, dal na hrob bratrův nakupit veliké kameny, jak bylo zvykem v tehdejší době. Když to všechno bylo vykonáno, odebral se se svou družinou na svůj vlastní zámek Synderburg. Obyvatelé, kteří vděčně vzpomínali na dobrodiní, jež jim Hogen kdysi prokazoval, obstarali jemu a jeho družině vše, čeho potřebovali.

Avšak Chremild, která po ničem tak netoužila jako po Hogenově smrti, poslala k němu jednu ze svých dívek, která byla nádherně oblečena, aby se s ní vyspal. Hogen ji přijal přívětivě a požádal ji, aby si k němu lehla, ale nespál s ní, neboť se domníval, že nepochází ze šlechtického rodu, což také bylo pravda. Časně zrána vstal a chtěl se přesvědčit, zda tomu tak je či nikoli a rychle ji vzbudil. Když se dívka probudila a viděla, jak se rozednívá, nevěděla vůbec, kde je, a neuvědomila si hned Hogenovu přítomnost. Řekla, že se hned musí pustit do práce, poněvadž příliš dlouho spala. A když jmenovala práci, jakou zpravidla nevykonávala panna šlechtického původu, nechal ji Hogen neporušenu.

Totéž se opakovalo druhého dne. Ale po třetí, když Chremild poznala, že nemůže Hogena oklamat žádným způsobem, poslala za ním jednu ze svých panen jménem Hvenild (která však nešla ráda). Podle mnoha znaků mohl Hogen dobře poznat, že Hvenild nepochází z obyčejných lidí. Ptal se jí na její předky a ještě na mnohé jiné věci. Hvenild mu na všechno odpovídala, leč dosti skromně. Nakonec po dlouho-trvající rozmluvě šli oba dva na lůžko. Ráno pak, když bylo po všem, vypravoval jí, co se dalo u hrobu jeho otce Noglinga a poučil ji, jak se věci mají dále vyvíjet, aby oba bratři byli na Chremildě pomstěni. A tak se také všechno uskutečnilo.

Krátce na to Hogen zemřel. Chremild však nechtěla dát svolení, aby jeho mrtvola byla pochována v jeho rodném kraji, nýbrž dala ji převézt do Skane ke Gluně a ta ji dala pohřbit na pahorku Glunesloff. Ale Gluna byla tak často obtěžována Hogenovými duchy, že byla nucena odcestovat do Norska. Od jejího útěku nazývali obyvatelé toto místo po ní Glunesloff.

Když minulo devět měsíců, Hvenild porodila syna, kterého, protože měl delší

končetiny, než to odpovídalo jeho stáří, nazývali Ranche. A tu se přihodilo, že Chremild rovněž slehla téže noci a porodila syna, kterého pojmenovala podle svého prvního muže Sigfrid. I požádala Chremild Hvenildu, aby pobývaly obě dvě v téže pokoji. Nechtěla však dát najevo, jaký má úmysl s Hvenildiným dítětem. Hvenild ji uposlechla a přestěhovala se se svým dítětem k Chremildě.

Když spolu spaly první noc, vzpomněla si Hvenild, nač ji upozornil Hogen. Proto vzala Chremildino dítě a položila si je k sobě. Nato vzala opět své vlastní dítě a položila je k Chremildě. Po několika dnech jednou v noci Chremild vstala a zardousila dítě ležící u Hvenildy. Když se ta ráno probudila a nalezla u sebe dítě mrtvé, křičela, bědovala a nařikala tak hrozně, že ji Chremild brzy utěšuje, brzy zase pláče, a to tak dlouho, až konečně svého pláče zanechala. Tak přelstila Hvenild chytře tu nejprohnanější podvodnici Chremildu, že ta, která dala dříve úmyslně a vědomě usmrtiti oba své bratry, nyní nevědomky a proti své vůli zavraždila svého vlastního syna. Brzy nato dala Hvenildě její vlastní dítě, aby je kojila.

Když hoch vyrostl a bylo mu patnáct let, domnívala se Hvenild, že nadešla vhodná doba, na kterou ji kdysi upozornil Hogen. Proto zavolala Rancheho tajně k sobě a oznámila mu, jakým způsobem se Chremild snažila odstranit jeho otce Hogena a strýce Folkmara, a jak jemu samému ukládala o život, když byl dítě a jak přesto všechno utratila nakonec svého vlastního syna. A aby mu to vše názorně vysvětlila, vyšla s ním ven do přírody na místo, kde ležel hrozně veliký kámen, pod kterým byl kouzelný klíč, ukrytý tam Hogenem. Nakázala Ranchemu, aby odvalil kámen, což ten také snadno provedl. Hvenild odebrala písek stranou a ukázala mu tak klíč. Pak ho poučila, jak má zacházet se svou nepravou matkou (o které se lidé domnívali, že je jeho vlastní matka), totiž tak, jak by ji měl vlákat do pahorku, uzavřít v něm a hladem umořit.

Ranche vzal klíč a vyhledal s velkým potěšením a radostí Chremildu a pravil: „Má nejdražší matko, nyní tě učiním nejšťastnější ze všech lidí.“ Ona se ptala jakým způsobem. Hoch odpověděl: „Způsobím, že se zmocníš Noglingových klenotů.“ „Aj,“ pravila Chremild, „to není možné, toho nikdy nedosáhneme, leda že bychom měli klíč, kterým můj otec pahorek otevíral.“ Ranche odpověděl: „Ten právě mám,“ a ukázal jí klíč. Když Chremild uviděla klíč, nechała všeho a žádala hoča, aby se s ní hned vydal na cestu za pokladem. Leč hoch poněkud otálel a žádal ji, aby vzala s sebou jídlo. Ale Chremild, která žíznila jen po zlatě, nedělala si žádné starosti o jídlo. Ranche však šel do spižírny a vzal s sebou tři bochníky. Jak šel, upustil úmyslně jeden bochník, který padl Chremildě k nohám. Požádal ji, aby bochník zvedla. Chléb by jí byl užitečný, ale žena byla tak posedlá myšlenkou na zlato, že o chléb nedbala. Po chvíli Ranche upustil další bochník na zem a zase ji prosil, aby si chléb vzala. Ale Chremild odpověděla: „Co budem dělat s chlebem, když je tu tolik zlata?“ A tak upustil třetí bochník, jako by se to stalo proti jeho vůli a zase žádal Chremildu, aby chléb zvedla. Ale poněvadž Chremild již jen prahla po zlatě, nestarala se o chléb ani za mák. Ranche řekl: „Matko, bojím se, že toho budete

litovat, neboť, když vejdete do hory k tomu velikému množství zlata, nebude se vám chtít vycházet; mohla byste tam uvnitř zemřít hladem a pak byste chtěla mít raději chléb než zlato.“ Ona odpověděla: „Můj synu, hled jen, abych se dostala napřed k tomu zlatu a pak teprve budeme mluvit o jídle.“

Zatím co tak hovořili, dostali se na nejvyšší místo hory a Ranche přiložil klíč k pahorku, otevřel jej a vešel napřed sám dovnitř a za ním vstoupila Chremild. Když se jí nyní vše splnilo, jak si přála, nedala se zlatem nijak nasytit: hned je brala do rukou, hned zase držela před očima, jako by si chtěla do zlata lehnout. Ranche se jí ptal, zda se nechce vrátit domů. Chremild odpověděla, že má dosti kdy, že nemá doma co dělat, ale že se chce v pahorku ještě zdržet. Ranche podotkl, že půjde domů, aby přinesl jídlo. Jakmile vyšel z hory, pahorek se za ním zavřel.

Druhého dne k večeru přišel opět, zastavil se u pahorku, volal dovnitř na Chremildu. Ta odpovídala a začala mu spílat, že ji nechal v pahorku tak dlouho samotnou a nepřinesl jí jídlo, jak byl slíbil. Ale Ranche jí dal odpověď tohoto znění: „Poslechla jste mne na cestě, když mi upadl chléb? Nepředpovídal jsem, že se vám tak povede? Ty otravná, zlá žena, teď budeš pykat za své zločiny, neboť vůbec nejsi, jak ses posud domnívala, má matka. Tou je však Hvenild, která ti vzala tvého Sigfrida a mě položila k tobě místo něho. A když jsi mne chtěla usmrtit, vraždilas svého vlastního syna. Mého otce a mého strýce jsi dala zrádně a ďábelsky přepadnout a zničit, jen abys dostala zlato. Nyní máš u sebe zlato, po kterém jsi po všechny dny svého života hladověla a žíznila. A totéž zlato, které bylo pro tebe příčinou, že jsi porušovala zákony bohů a lidí, bude tebe nyní trýznit a trestat.“ Ale Chremild prosila pro všechny bohy, aby nebyl tak krutý vůči své nevinné matce. Vypravuje, jak ho vždy milovala, jak ho vždy nosívala ve své náruči, a že by to byla velká křivda, kdyby jí měl dobré takovým zlem odplatit. Avšak Ranche odpovídal a vyčítal jí, co podnikala proti jeho otci a strýci, přál jí všeho nejhoršího a odešel.

Třetího dne se dostavil opět se svou matkou Hvenildou. Vešli do hory a našli Chremildu, která zemřela hladem. Vynesli ji ven a hodili před pahorek. Pak se vrátili domů.

Ti, kdož byli doma, ptali se Rancheho, zda neviděl svou matku. Ranche jim odpověděl: „Svou matku vidím přítomnou zde u sebe, ale Chremild jsem viděl nedávno spát opravdu sladce na úpatí pahorku Hammersbiergu.“ Oni hned vyšli a našli ji ležet mrtvou. Divili se tomu velice a ptali se po příčině její smrti. Nebylo však mezi nimi ani jednoho, kdo by uronil jedinou slzu. Každý se radoval, že jsou nyní vysvobozeni z jejího tyranství.

Třetího dne dali pohřbít její mrtvolu. Ranche, dobře ozbrojený, vystoupil s některými svými lidmi a promluvil k okolostojícím lidem. Když celou věc náležitě a důkladně lidem vysvětlil, žádal je, aby byli všichni dobré mysli, poněvadž s pomocí bohů jsou nyní všichni zbaveni toho moru. Každému pak sliboval a nabízel svou pomoc. Když řeč skončil, rozdával přítomným velké množství zlata, aby tím způsobem prokázal svou laskavost.

Čtyři roky na to, když mu bylo devatenáct let, rozkázal zesílit opevnění proti vpádu nepřátel a najal do svých služeb ze Skane dvanáct velikých a silných mužů a pak ještě čtyři mladé muže, vyplatil jim dobrou mzdu na dvě léta a ponechal si je u sebe. Aby s nimi mohl provádět nejrůznější šermířská a vojenská cvičení, obstaral si také pěkné koně, nádherné zbraně a výzbroj. V třetím roce vešel do hory a vybral z ní tolik zlata, kolik potřeboval; své matce ponechal z toho dost značné jmění. Avšak kouzelný klíč, kterým se pahorek otevíral, hodil do moře, aby od toho dne už nikdo nemohl vstoupit do toho pahorku. Pak popřál své matce a všemu služebnictvu dobrou noc a odcestoval se svou družinou přes Německo do Itálie ke Gótům, kteří tam tehdy panovali.

Hvenild se chovala tak shovívavě a štědře vůči obyvatelstvu, že ji mnozí vyhledávali. To je vidět, jak shora uvedeno, také z toho, že ostrov byl ještě za jejího života pojmenován podle jejího jména názvem Hven.

Krátce po její smrti vtrhl do země Charlhovde, syn Hogena a Gluny. Poněvadž byl k obyvatelům příliš přísný, zaútočili na něho právě v tom okamžiku, kdy zasedal u soudu, a přivodili mu mnohá zranění, takže zemřel. Takový byl konec Hoglingových potomků, kteří nikdy nepostoupili tuto zemi Dánsku. Neboť Sigfrid Ranche se tam již nikdy nevrátil, když byl odcestoval do Itálie.

Tato historie byla napsána dánsky v Nosebye dne 26. a 27. března anno 1603. Byla napsána původně latinsky na starém, plesnivém a roztrhaném papíru. Říkalo se, že byla napsána rukou M. Jona Jacobsena, který je nyní profesorem v Kodani a který se narodil na ostrově Hven. Jeho otec byl kdysi po mnoho let farářem v Landskroně.